

Populieren zijn niet bepaald wat de Engelsen noemen 'An acquired taste'. Je moet ze leren liefhebben. Maar die actie van de Stichting Bos en Hout en consorten voor de populier daar word ik een beetje weemoedig van. Voor het geval u het nog niet wist, de populier is nu bedreigd en er wordt een actieplan voorbereid. Bedreigd? In mijn bosbouwkundig leven neem ik de populier, dat moet u maar van mij aannemen, een bijzondere plaats in.

In mijn studietijd in Wageningen stelde dat overigens nog niet veel voor. Maar tijdens één van mijn eerste excursies, ik herinner mij dat nog heel levendig, werd daar al een beetje verandering in gebracht. We gingen naar Drenthe, waar toen nog houtvester Köhn bij Staatsbosbeheer de baas was. Hij werd terzijde gestaan door twee adjunct houtvesters. We kregen verschillende inleidingen alvorens het bos in te gaan en één daarvan kwam van één van de adjuncten. Ik zal hem voor het gemak Frederik noemen en hij vertelde ons koelbloedig dat onder zijn bewind geen populieren aangeplant werden want daar had hij het niet op. Een mengsel van afgunst en recalctr-

Populieren

antie maakte zich van mij meester. Waar elders in de wereld zou je een rijksdienst kunnen vinden, waar de dienaren zo veel vrijheid genoten dat ze zich konden permitteren om niet alleen zo'n beleid erop na te houden maar er in het openbaar nog trots voor uit kwamen ook? En wat had die arme populier misdaan om in ieder geval in de provincie Drenthe zo behandeld te worden? Kortom, mijn belangstelling was gewekt. Vervolgens was daar een populierenexcursie, ik neem aan naar Noord Brabant, waar ik Peter Schoenfeld van de Dorschkamp (beiden zijn niet meer) leerde kennen, die geen onzin uitkraamde en waar ik mee in debat raakte over de mogelijke relatie, of de afwezigheid daarvan, tussen de groeisnelheid van populieren en de toename van de biomassa in de stam.

Niet lang nadat ik bij Staatsbosbeheer was begonnen werd ik ingezet voor een project. Ik kreeg als taak het voorbereiden van een voorlichtingscampagne voor het planten van populieren door boeren op landbouwgrond. Zulke bosjes zouden niet onder de Boswet vallen als ze de bomen binnen 5 tot 25 jaar zouden vellen en ze kregen er nog een flinke subsidie bij ook, dachten wij: f 3000,- per ha.

Ik begon met een marketingcampagne hetgeen inhield dat ik met boeren, voormannen van boerenorganisaties, voormannen uit de landbouwvoorlichting, vertegenwoordigers van de houtverwerkende industrie en anderen ging praten en daar werd ik niet vrolijk van. Het was mij al gauw duidelijk dat de boeren er sympathiek tegenover stonden maar als puntje bij paaltje kwam er helemaal niets in zagen. Niet omdat het om populieren ging, maar omdat de

opbrengst per ha per jaar gewoon te mager was. Ondanks de subsidie. Een vertegenwoordiger van de industrie maakte het wel heel bont. Hij fabriceerde pallets en deed dan klagen dat de overheid veel te weinig populieren aanplante waardoor hij problemen had om aan grondstoffen te komen.

De campagne werd niet een echt groot succes, maar er werden populierenbosjes geplant en later werd de regeling ook nog aangepast, verbeterd neem ik aan, maar dat was na mijn tijd.

Eind jaren tachtig kreeg ik weer met populieren te maken. Ik zat weer op De Dorschkamp, en maakte, samen met Peter Schoenfeld, een voorlichtingscampagne voor eigenaren van populieren. Het was in de nadagen van de van rijkswege gratis verstrekte voorlichting, maar we stelden een mooi systeem op waarmee je zonder bosbouwkundige vooropleiding kon beoordelen hoe het met je populierenbosje er mee voorstond. We richtten daartoe zelfs bij wijze van proef een populierenstudieclubje op. De liefde was er nu voorgoed maar de overheid had andere prioriteiten en daar hoorde de voorlichting niet bij. Ik ging me met het internationale bosbeleid bezig houden.

En nu is daar dan weer een actie. Een groot tekort aan grondstoffen dreigt, is de argumentatie. Het zal wel. Als het bedrijfsleven echt belang heeft bij een goede grondstoffenvoorziening dan zorgt het daar zelf wel voor, denk ik dan.

Kortom, de actie heeft wel mijn sympathie, maar ik vraag me af of het niet al te laat is. Anders had het bedrijfsleven daar toch zelf wel voor gezorgd. Of zie ik dat helemaal verkeerd?